

LÀM SAO ĐỂ NÂNG CAO KHẢ NĂNG GIẢNG DẠY TOÀN DIỆN CỦA GIÁO VIÊN

Chủ giảng: Cô giáo Dương Thục Phân

Thời gian: Tháng 1 năm 2013

Địa điểm: Thông Châu Bắc Kinh

Tập 4

Có rất nhiều lúc chúng ta nghĩ không thông, cứ luẩn quẩn trong lòng, luẩn quẩn trong lòng thì thấy đau khổ, cứ xoay vòng vòng ở đó, thật ra có thể nói với chính mình: “*Tại sao cứ luẩn quẩn mãi vậy, đừng luẩn quẩn nữa thì đầu óc sẽ thông minh lên*”, nếu nghĩ không thông thì bạn có thể nói mình có phần tử ngu si ở trong đó, vì bạn không biết nhìn từ một góc độ khác. Chúng ta nhìn sự việc, nhìn con người, nhìn từ phía sau thì không thấy được phía trước, không thấy được chân tướng, nhìn từ dưới đáy thì không thấy được trong đĩa đựng cái gì. Nhưng con người ta rất cố chấp, họ nhìn thấy đáy đĩa tròn tròn đen đen, họ liền chấp vào đó, vậy thì mãi mãi họ sẽ bị trói buộc bởi sự chấp trước đó, họ không biết nhìn từ góc độ khác. Nếu như chúng ta đổi làm người mẹ, nếu sau này con mình lớn lên mình cũng thường hỏi thúc nó, hỏi thúc chỉ nói được trên miệng, chứ trên thực tế không thể nhìn thấy con mình lấy vợ về, không có đạo lý này. Cho nên chúng ta là người làm con thì phải biết rõ đời này mình đến thế gian này để làm gì, phải biết rõ ràng mình bạch, đời này mình phải sống đúng con người mình, mình là chủ, phải biết rõ đời này mình có những mục tiêu gì, những phương hướng gì, đời này nhất định mình phải làm những chuyện có ý nghĩa, trong cuộc đời này đừng để những chuyện buồn phiền vô nghĩa lấp đầy không gian của mình, chúng ta phải có trí huệ như vậy để thức tỉnh chính mình, lúc nào cũng phải biết nhìn từ một góc độ khác, nhìn bầu trời, nhìn cây cối, nhìn hoa cỏ, nhìn chim bay trên trời, tôi rất thích nhìn chim vào mùa đông, chân của chúng nhỏ như vậy tại sao chúng không lạnh? Tại sao chúng không lạnh? Tại sao khi chúng bay lên cây, đậu trên một cành cây, tại sao cành cây đó động đậy một chút rồi không động nữa? Tôi nghĩ có lẽ là chúng biết khinh công. Khi chúng đang bay trên trời và nhìn thấy bạn chim khác của mình đang bay cùng, nếu bạn chim đó nói: “*Chân mình mỏi quá mình bay không nổi nữa*” thì chúng sẽ làm sao. Các bạn xem, con người chúng ta bây giờ ở bên dưới này lái xe, lái xe có lúc xảy ra tai nạn, thì không biết chim bay trên trời có đèn xanh đèn đỏ không? Chắc chắn là không có. Cho nên từ góc độ của chúng nhìn về con người, con người thật kì lạ, ngày nào cũng lái chiếc xe này. Bởi vậy nhiều khi chúng ta nhìn cuộc đời từ một góc độ khác chúng ta sẽ cảm thấy tâm lượng con người không đủ rộng mở, thật sự không đủ

rộng mở. Cho nên có một thời gian tôi rất thích đến vườn bách thú để các con thú nhìn tôi, tại sao? Mọi người đa phần đến vườn bách thú, đứng sát mặt kính hoặc tấm lưới sắt để nhìn các con vật, còn tôi thì đứng đó rất muốn chúng sẽ nhìn tôi một chút, nhưng chúng không nhìn tôi, bởi vì chúng còn định hơn cả tôi, tôi thích xem những con hồng hạc, chúng đứng bằng một chân, đứng giống như độc lập kinh tế vậy, tôi đứng đó nửa tiếng thì đã động đậy rất nhiều lần rồi, còn chúng thì gió thổi bất động, không có chút cảm giác gì hết, cho nên có lẽ trong tâm chúng sẽ nghĩ: *“Cái người này ngốc quá, định lực kém thế này, đứng đó nửa tiếng mà động đậy mấy lần, còn chúng ta không hề nhúc nhích”*. Cho nên rất nhiều lúc chúng ta nhìn những vật trong thế gian này, nhìn xong mới phát hiện ra mình rất nhỏ nhoi, cho nên có lúc tôi rất khâm phục, trên trời chỉ cần có chim bay qua, chỉ cần nghe tiếng chim hót tôi sẽ hỏi: *“Các bạn chim ơi, có phải mấy bạn đang cười chúng tôi mặc quá nhiều thứ nhưng vẫn thấy rất lạnh, còn các bạn bay trên trời thì lại không cảm thấy gì, các bạn chim có phải thấy con người như vậy không?”*. Tôi sẽ thử giao lưu với chúng, nhưng tôi không giống Công Dã Tràng, có thể hiểu được chúng đang nói gì.

Cho nên trong cuộc đời chúng ta cũng phải khích lệ học sinh mở rộng tầm nhìn, chúng ta nhìn núi, thấy núi ở đó như như bất động, chúng ta sẽ nhận được những khai mở gì. Chúng ta nhìn mây, mây đang bay thì sẽ nhận được những đạo lý gì do mây gợi mở cho chúng ta, chúng ta thật sự phải khéo léo quan sát những thứ xung quanh mình, khi bạn thể hội được thì có thể chia sẻ với học sinh, để học sinh cũng có thể mở rộng tâm lượng, để học sinh cũng học theo bạn, mở rộng tâm lòng, chúng ta mở rộng tầm nhìn để nâng cao ngộ tánh của mình, đây là điều rất quan trọng.

Câu chuyện về Tử Cống mọi người đã nghe chưa? Có một lần ông nhìn thấy Nhan Hồi lén ăn một miếng cháo, có không? Có. Đó tức là chấp trước vào những điều mình nhìn thấy, câu chuyện này tôi nghĩ rất nhiều bạn đã nghe rồi, chúng ta tranh thủ thời gian cho nên không kể lại nữa. Chính tôi bị giạt mình, tôi kể một chuyện của bản thân tôi, có một buổi tối nọ, khoảng hơn 2 giờ rồi, tôi vẫn đang làm việc, tôi nhớ là lúc đó mình đang ngồi trên giường đọc sách, bỗng nhiên nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động, thỉnh thoảng lại *“tung”*, rồi lại *“tung”* cứ như vậy, lúc đó là mùa hè, tôi liền nghĩ: *“Trong phòng tắm không có gì hết tại sao lại có tiếng động, trừ phi trong đó có người, trừ phi trong đó xuất hiện thứ gì đó, hoặc là có rắn hoặc có gì đó”*, tôi liền bắt đầu suy nghĩ lung tung, vốn dĩ đã sắp ngủ thiếp đi rồi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động thì tinh thần càng ngày càng tốt, không ngủ được nữa, nên cứ ngồi đó đọc sách mãi. Sau đó tôi vẫn nghĩ mãi, đó là tiếng động gì, nghĩ mãi nghĩ mãi, càng nghĩ

càng nổi gai ốc, tinh thần càng phấn chấn, càng nghĩ tinh thần càng phấn chấn, bỗng nhiên tôi cười lên thật lớn tiếng, mọi người có biết đó là gì không? Nước, bởi vì tôi tắm xong thì giặt quần áo, giặt xong thì vắt rất khô, vắt rất khô thì khoảng một tiếng sau nó sẽ nhỏ nước xuống, nhỏ nước cũng không nhiều lắm, lâu lâu “tách” một tiếng, một lúc sau lại “tách” một tiếng, tôi quên mất mình đã phơi quần áo trong đó, vì nó không nhỏ nước ngay do tôi vắt rất khô. Cho nên tự mình bị mình dọa một phát, nhưng cũng chỉ dọa trong mấy phút mà thôi, khi tôi nhớ ra rồi thì bỗng tự mình bật cười, các bạn xem, rất nhiều lúc tự mình bị mình dọa, mình cứ tưởng là có thứ gì đó, cho nên bây giờ chỉ cần nghe thấy cái gì, có tiếng động gì thì thế nào? Mặc kệ nó, đừng nghĩ đến nó, chắc chắn là có những việc gì đó chúng ta làm không hợp lý thì mới xuất hiện tiếng động đó, kể ra cho mọi người tham khảo.

Được, lúc bình thường chúng ta còn phải trích lục những câu từ đơn giản có ý nghĩa làm thành tấm thẻ, mỗi ngày cho học sinh rút một tấm, rút một tấm đó sẽ là nội dung hôm đó phải học, sau khi tan học thì chúng ta thu lại. Hôm nay tôi cũng đem đến đây, những tấm thẻ thế này, chúng ta có thể làm thành những tấm thẻ như thế này sau đó đi copy. Hàng ngày lên lớp sẽ do lớp trưởng làm một ống tre, hoặc một cái hộp cũng được, bạn bốc một tấm ngẫu nhiên, trước khi bốc thì chúng ta cầu nguyện thật chân thành, muốn dùng tấm thẻ đó làm điều hôm nay mình phải học, đây là tấm thẻ tôi vừa rút được: “*Xin bạn hãy dùng tâm từ bi và thái độ ôn hòa để nói ra những điều bất mãn và ám ức trong lòng mình, người khác sẽ dễ dàng chấp nhận*”. Nếu như học sinh trong lớp chúng ta có em gặp phải khó khăn này, trong tâm tràn đầy phiền muộn, mặt mày sầu khổ, nếu em ấy bốc phải tấm này, bạn nào bốc được tấm này thì hãy viết ra, có thể thầy cô giáo sẽ giúp đỡ bạn, các bạn học cũng sẽ giúp đỡ bạn, mỗi ngày chúng ta bốc một tấm. Bốc một tấm tức là nhắc nhở chúng ta hôm nay phải làm những việc gì, hôm nay phải học những điều gì? Cho nên đối diện với học sinh chúng ta phải vận dụng hết tài năng của mình, những việc mà bản thân mình làm được, những chỗ mình làm được thì có thể làm ra, giống như những tấm thẻ này, cháu gái tôi mỗi ngày cũng cho học sinh rút một tấm như vậy, để học sinh ngày hôm đó học tập một câu, nhắc nhở bản thân mình không đọa lạc, không tạo tác, đây là điều rất quan trọng và cũng là phương pháp dạy học rất hay. Thông thường mà nói, học sinh sẽ nói: “*Ồ! Cô ơi. Tốt quá, hôm nay em bốc trúng tấm này chính là điều mà hôm nay em muốn học*”, đây là điều rất tốt, rút thẻ học làm người.

Thứ ba là chúng ta phải dùng ngôn từ bình dị gần gũi để giảng dạy. Trong quá trình giảng dạy, nếu chúng ta rất thích trích dẫn kinh điển thì cũng

rất tốt, nhưng tốt nhất là chúng ta có thể giảng ra sau khi đã thông hiểu rành rẽ kinh điển. Nếu chúng ta trích dẫn kinh điển và có thể diễn giải ý nghĩa đó một cách rất nổi bật, khiến học sinh hiểu rất rõ, thì chúng ta nhất định phải khích lệ học sinh đọc thuộc lòng, ví dụ “*quân tử hữu cửu tư*” nhất định phải học thuộc, “*tri sở tiên hậu tắc cận đạo hĩ*”, “*định tĩnh an lự đắc*” nhất định phải nhớ, “*trắc ẩn chi tâm nhân giai hữu chi*” (Người ta ai cũng có lòng trắc ẩn), dùng những từ ngữ rất đơn giản lại rất quan trọng, có thể thọ ích suốt đời, nhất định phải khích lệ học sinh học thuộc lòng. Nếu học sinh không thuộc được thì có thể chép lại, có thể khích lệ các em mỗi ngày làm thành những nhóm nhỏ, tuần này, ví dụ chúng ta có ba dãy, phân thành ba nhóm A B C, tuần này các em phải chép bao nhiêu câu, sau đó phát cho các bạn đọc, tuần sau cứ luân phiên như vậy, chúng ta có thể cho các em tập chép. Giáo viên phải chỉ định các em chép những quyển nào, chép những điều gì thì giáo viên phải chỉ định, giúp các em có một con đường chánh đạo mà chép. Sau khi chép xong, nếu lớp chúng ta có giờ học đạo đức, có thể cho các em phát biểu sau khi thực hành câu này em cảm nhận được tinh thần gì của nó, đã học được bao nhiêu, có thể chia sẻ cùng mọi người.

Điểm thứ tư, khi lên lớp, **cách diễn đạt ngôn từ** chúng ta còn phải chú ý, **không nên quá nhanh hoặc quá chậm**, tốc độ nói của chúng ta, nội dung giảng dạy không được nhanh quá, hơn nữa điều quan trọng nhất là **không được gấp gáp**, khi chúng ta gấp gáp, có từ trường gấp gáp thì học sinh sẽ nghe không hiểu. Cho nên năm công phu “*định tĩnh an lự đắc*” này mỗi một giáo viên đều phải ghi nhớ và vận dụng trong mỗi tiết học.

Đồng thời phải chú ý nét mặt và phản ứng của học sinh khi nghe giảng, nếu trong quá trình chúng ta giảng bài, học sinh không có vẻ mặt gì, hoặc các em nhắm mắt dưỡng thần, hoặc các em nằm dài ra ngủ, hoặc các em dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về bạn, dùng ánh mắt nghi ngờ đó nhìn bạn là không tin tưởng bạn. Nếu học sinh dùng tâm sân hận nhìn bạn trừng trừng tức là đang hiểu lầm giáo viên. Vì vậy trên lớp học chúng ta nhìn thấy tất cả các phản ứng của học sinh lập tức phải tìm hiểu tiết học này mình đã nói những lời gì, phải chú ý, như vậy mới có thể nâng cao nội dung giảng dạy của chúng ta, điều này rất quan trọng. Làm một giáo viên nhất định phải có tâm thái này, giúp các em học sinh đều có được lợi ích từ mỗi tiết học.

Được, chúng ta xem tiếp, tham khảo những câu nói hay, chúng ta có thể lấy những câu nào, những câu nói hay mà chúng ta chép lại đừng nên thâm sâu quá, nhất định phải để các em nhanh chóng cảm nhận được câu này đang nói về

điều gì. Ví dụ: “*Không khôn đốn vì hôm qua, hôm qua đã qua rồi. Không mê mờ vì ngày mai, ngày mai còn chưa đến. Dụng tâm đối mặt với hôm nay, ngày ngày sẽ không khôn đốn mê mờ*”. “*Chữ “tôi”, trên tay cầm một cái giáo, cái tôi quá lớn, dễ tổn thương người*”, bởi vì ích kỉ, ích kỉ sẽ dễ làm người khác tổn thương. “*Sự đối lập trong cuộc đời không phải người khác mà là chính mình. Miệng không nói lời tàn ác, tai không giữ lời khắc nghiệt*”. Như những câu chúng ta vừa mới nhắc đến, có 4 đoạn, 4 câu, 4 câu này nếu chúng ta hiểu thấu thì ngay trong hiện tại sẽ mãi mãi có được sự tự tại và vui vẻ, tự tại tức là chúng ta có thể tự tại học tập, vui vẻ là trong khi học tập chúng ta có được niềm vui, đây là điều rất quan trọng. Nếu chúng ta có thể tổ chức cho học sinh trong kì nghỉ hè và nghỉ đông, tất cả các học sinh đều đi tìm những câu văn hay, không cần quá dài, chúng ta có thể đem chúng in ra thành những tấm thẻ nhỏ thế này, thậm chí chúng ta có thể làm thành 365 tấm hoặc những câu khác nhau để chung lại với nhau cho mọi người bóc, mỗi ngày khích lệ bản thân mình, đặt ở góc bên trái bàn học của mình, đặt ở đó nhắc nhở mình, tấm thẻ này đặt ở góc bàn bên trái, mỗi ngày nhắc nhở mình, để mình ngày ngày đều tươi sáng hướng thượng. Đây là tham khảo những câu văn hay.

Chúng ta xem tiếp, chúng ta phải nắm lấy trình tự khi dạy học, dạy học phải chú ý yếu lĩnh khế cơ khế lý, điểm này rất quan trọng. Có những lúc giáo viên chuẩn bị rất nhiều bài, nhưng lại không nắm được sự khế cơ, căn cơ của học sinh nằm ở đâu, trình độ căn cơ của các em không cao như vậy bạn lại giảng quá sâu, vậy là không tốt. Căn cơ của học sinh rất sâu nhưng bạn lại giảng rất cạn, vậy cũng không tốt. Cho nên phải giúp các em nghe hiểu đạo lý, căn cơ của các em cũng phải phù hợp, đây là yếu lĩnh mà giáo viên phải chú ý khi lên lớp mới có thể giúp học sinh tiếp thu toàn diện. Căn cơ của học sinh như thế nào, học sinh hiểu được mấy phần, bạn có thể kiểm tra một chút, bài học mình giảng hôm nay học sinh nghe hiểu được bao nhiêu, chúng ta có thể tìm hiểu được từ nét mặt của các em. Cho nên khi giáo viên giảng bài phải hiểu rất rõ ràng, bài học hôm nay có thể chuẩn bị thêm một phương án, mình giảng theo cách này thấy không ổn, học sinh nghe không hiểu, lập tức đổi ngay, do đó bàn chải của giáo viên, bàn chải nội tại, bàn chải bên trong phải chuẩn bị nhiều một chút, quét khô không được thì chúng ta dùng loại lông mềm, lông mềm không được thì dùng lông cứng, mấy bàn chải như vậy lúc nào cũng có thể vận dụng được.

Âm thầm quán sát tài trí của học sinh, tài trí của học sinh phải quán sát từ đâu? Tài cán, làm việc, trí huệ, xem phản ứng của các em, học sinh không biết học một biết mười, trong lớp học giáo viên phải nhận biết từ những góc độ

nhảy bèn. Cho nên trong quá trình giảng dạy chúng ta nhớ là phải rành rẽ phân minh, đừng cố gắng dạy nhanh cho hết bài, điều này xin mọi người nhất định phải nhớ, tiết học đó phải để cho học sinh hiểu được đầy đủ, điều này rất quan trọng. Nếu hôm nay vì dạy cho kịp giờ mà mình giảng xong bài học đó, có thể sẽ phù hợp với yêu cầu của nhà trường, nhưng học sinh thì nghe không hiểu, chúng ta không phải giáo viên tốt. Trong một giờ học, học sinh có thể nghe hiểu được bao nhiêu thì tốt hơn rất nhiều so với việc bạn tranh thủ dạy cho xong, dạy xong rồi mọi người đều nghe không hiểu. Cho nên thà để các em nghe hiểu bài còn hơn tranh thủ dạy cho xong, dạy cho xong bài là không tốt, sau đó chúng ta có thể dành thời gian dạy bù, dành thời gian dạy bù nếu có đủ thời gian thì không nhất thiết phải sắp xếp ở đâu đó, chỉ cần có đủ thời gian chúng ta có thể quay lại giảng những điều cần phải bổ sung trước đây.

Cho nên giáo viên ngoài việc nắm được trình tự dạy học, chúng ta còn phải hiểu rằng, bản thân mình, giáo viên đứng trên bục giảng có sở trường gì nhất, giáo viên có sở trường giảng những nội dung gì nhất, tự mình phải biết rõ, mình có sở trường gì nhất, còn những điều không sở trường thì đừng nên giảng, tại sao? Những điều không sở trường mà mình giảng quá nhiều thì sẽ bị học sinh phủ định, vì mình đã bị lòi đuôi rồi. Cho nên điều này rất quan trọng.

Chúng ta xem tiếp nên thực tiễn ra sao. Tìm hiểu đầy đủ tư chất của học sinh, chú ý nắm vững trình tự ưu tiên khi dạy học là từ cạn đến sâu, bạn phải giảng từ chỗ cạn trước để học sinh đều hiểu được, à cái này không khó, trước hết phải để các em cảm thấy không khó. Nếu học tập là việc rất đau khổ, rất khó khăn, học sinh sẽ chùn bước, nhất là những em chưa có căn bản thì phải học cho vững căn bản trước, quán sát phản ứng của học sinh, điều này rất quan trọng.

Điểm thứ hai, trước giờ học nhất định phải khiến học sinh định tĩnh lại rồi mới bước vào bài học, tại sao phải như vậy? Nếu như tiết học trước học sinh rất hoạt náo, tiết học này giáo viên bước vô các em vẫn còn hoạt náo, đối với bài giảng trong tiết học này sẽ rất không tốt, sự phiến diện rất lớn, đối với bài giảng của giáo viên sẽ có hiệu quả rất ít. Cho nên vừa vào tiết học, bước vào lớp, đây cũng là điều tôi và cháu gái tôi thảo luận ra, cháu thường đem theo một máy phát, máy phát này phải tốt một chút, có một đoạn âm thanh rất hay, một đoạn nhạc du dương, một đoạn văn rất hay khích lệ mọi người, dùng đoạn văn đó để thu nhiếp học sinh, khiến học sinh đang trong trạng thái bất định lập tức bạn dùng một đoạn nhạc ngắn hoặc một hình ảnh, bây giờ chúng ta có PPT, có thể dùng hình ảnh, văn từ uyển chuyển để học sinh liền trở nên chuyên chú,

sau đó giáo viên mới bước vào bài học, đơn giản như vậy nhưng luôn đạt được hiệu quả rất lớn lao. Cho nên trước khi giáo viên bắt đầu bài học có thể chuẩn bị một câu chuyện ngắn từ ba đến năm phút, để học sinh đều chuyên chú vào câu chuyện của giáo viên, sau đó giáo viên mới bắt đầu giảng bài. Đây là cách rất hay. Ví dụ chúng ta có thể kể câu chuyện thế này, có hai người đang chuẩn bị đi tàu lửa, lúc đó đang là dịp lễ Tết nên có rất nhiều người giành nhau lên tàu, hai người này có một người đi phía trước và một người đi phía sau, người đi phía sau thì đem theo rất nhiều đồ nên đi hơi chậm, người đi phía trước thì chen lấn mãi, chen lấn đông người quá cho nên người phía sau không nhìn thấy người phía trước đâu. Sau đó có cái loa thông báo nói là: *“Xin lỗi quý hành khách, vì chuyến tàu này không còn đủ chỗ cho nên xin những hành khách có vé hãy đi chuyến tàu bổ sung kế tiếp”*. Cho nên người phía sau đang hai tay xách đồ này đành phải giương mắt nhìn tàu lửa lăn bánh, anh đứng đó ngẩn ra, sau khi ngẩn ra thì anh từ từ bỏ đồ trong tay mình xuống, rồi từ từ mỉm cười, sau đó lại cười lớn lên. Xin mọi người đoán xem tại sao anh ấy lại cười? Bởi vì người đi phía trước là người đi tiền, anh ta lại leo lên tàu đó đi mất rồi, vì người lên tàu lửa là người đi tiền. Cho nên các bạn xem, những người không nên lên tàu thì lại lên. Một câu chuyện nhỏ chỉ hai phút để mọi người định tâm lại, cứ tùy hứng kể một chút. Lại có một người có được một cây bàn tay tiên (tức cây xương rồng), anh chưa bao giờ nhìn thấy cây bàn tay tiên, anh nói với bạn mình: *“Trong tay tôi có bàn tay tiên, anh muốn xem không?”*. *“Ồ! Hay quá! Bàn tay tiên, bàn tay của tiên nhân, lợi hại quá”*. Anh liền đem ra cho bạn mình xem: *“Đây chính là bàn tay tiên”*. *“Được. Tôi nhất định phải thử một chút”*, bốp, anh bạn dùng tay đập xuống: *“Bàn tay tiên quả nhiên lợi hại”*. Câu chuyện hai phút, chúng ta có thể giúp một người được nâng cao, câu chuyện này hàm chứa đạo lý gì? Có nhiều lúc chúng ta rất ngu si, chỉ nhìn trên bề mặt, chỉ nhìn trên bề mặt mà đã đoán định sự vật này là như thế nào, đây là điều rất nguy hiểm. Cho nên chúng ta phải nhắc nhở học sinh bình thường không nên dễ dàng thay đổi tâm trạng, không nên dễ dàng bị dao động bởi hoàn cảnh xung quanh. Câu chuyện nhỏ lại hàm ẩn đạo lý lớn. Khi học sinh định tâm lại rồi chúng ta mới bắt đầu giảng bài, lúc này giáo viên giảng bài học sinh đều có thể nghe hiểu được, vì các em đã chú tâm lại rồi, tất cả sự chú ý đều dồn về giáo viên rồi. Cho nên, có thể kể một câu chuyện nhỏ trước rồi hãy bước vào bài học.

Chúng ta xem tiếp *điểm thứ ba*, **nếu học sinh làm văn kém**, chúng ta làm sao để giúp các em thích văn học? **Có thể chỉ định bài cho các em chép và đọc, nếu là chép**, vì học sinh rất kém không tự làm được thì chúng ta cho các em chép, nếu là giáo viên dạy ngữ văn, hoặc muốn nâng cao trình độ ngữ văn của học sinh, có thể cho các em chép những câu chuyện ngắn thú vị, cho

các em chép, chép đẹp thì được mấy điểm, chép một bài được mấy điểm, chép hai bài được mấy điểm, chép ba bài được mấy điểm, chép mấy bài được mấy điểm, đây cũng là phương pháp dạy học mà tôi và cháu gái tôi cùng nghiên cứu. Cháu ấy nói nếu một giáo viên muốn dẫn dắt những học sinh yếu kém, học sinh tiềm năng thì dùng văn học là cách đơn giản nhất, hơn nữa lại không có tác dụng phụ, giáo viên chỉ định cho các em đọc những sách nào, đọc những bài văn nào, những bài văn này giáo viên có thể dẫn dắt mở đầu trước, vì những bài này đa phần đều là gột rửa tâm hồn, có tác dụng gột rửa tâm hồn, để tâm các em dần dần mềm mỏng trở lại, để tâm các em có thể cảm nhận được những nội dung lương thiện này, giúp các em xóa bỏ các loại chướng ngại trong tâm mình. Cho nên lúc đó khi cháu tôi dạy ngữ văn, trên căn bản những học sinh này đều không biết viết văn, kể cả khi đi thi, khi cháu làm giám khảo thì nhận thấy học sinh đều không thích viết tên, không thích viết tên mình, không muốn viết tên mình ra, vì thành tích quá kém. Sau khi cháu xem thì nói: *“Các em, nếu các em đã quên mất mình họ gì tên gì, nếu các em quên mất thì có thể hỏi cô, cô sẽ nói cho các em biết mình tên là gì. Các em, bây giờ xin hãy bắt đầu nhớ lại, nghĩ lại xem mình họ gì, tên gì”*, rồi cháu tôi đi một vòng, những em học sinh đó bắt đầu mỉm cười ái ngại mà viết tên mình ra, đến khi tất cả học sinh đều viết ra hết. Nếu những em học sinh này không viết, không khích lệ các em, các em không viết thì sẽ gây ra khó khăn rất lớn cho giáo viên, tại sao? Vì giáo viên sẽ không biết đây là điểm số của ai. Cho nên giáo viên đừng mắng học sinh: *“Hả, ngay cả tên của mình cũng không biết viết sao?”*, mà nên nói là: *“Nếu em nào quên mất thì hãy đến hỏi cô, cô sẽ nói cho em biết em tên là gì”*. Dùng tâm thái rất mềm mỏng để học sinh chấp nhận, không chấp nhận cũng không được. Cho nên lúc này có nói, dùng hình thức chép văn để học sinh chép khoảng nửa học kì, đến học kì sau có phải các em chép nhiều rồi thì sẽ biết viết không? Chép nhiều rồi thì sẽ biết viết, chép nhiều rồi bây giờ cho các em viết, đề bài thì căn cứ vào những bài đã chép, chúng ta có thể để học sinh phát huy không gian tưởng tượng của mình, có thể sửa lại một chút, để học sinh có một mô thức để sao chép, chúng ta đừng bắt học sinh phải sáng tạo, các em vẫn chưa có khả năng sáng tạo, chúng ta để các em học cách sao chép trước, điều này rất quan trọng. Cho nên dùng phương pháp này học sinh sẽ nhanh chóng trở nên thích đọc sách, bắt đầu từ việc thích đọc văn học, thích đọc bài viết hay, các em sẽ có cơ hội thọ giáo. Do đó giáo viên chúng ta dạy bất kì môn học nào cũng có thể khiến học sinh từ từ từng bước theo thứ tự ưu tiên, dần dần giúp các em bước vào lĩnh vực học tập, điều khó nhất là nằm ở đâu? Khó nhất là lúc ban đầu, làm sao để khích lệ các em, đây là điều rất quan trọng. Cố gắng khiến các em đừng viết sai chữ, cũng đừng để học sinh một em chép xong sau đó cả

lớp đều chép giống nhau, giáo viên cung cấp một vài bài viết hay, cuộc đời chúng ta cho đi 1500 thì chúng ta cũng không nghèo đi, cung cấp cho học sinh để học sinh có sách hay để đọc, nhưng nhất định phải nhớ, những sách hay đó bạn đều phải đọc hết rồi mới có thể đảm bảo không làm nội tâm của học sinh bị ô nhiễm, đây là điều rất quan trọng. Nếu chúng ta khích lệ học sinh xem những bài viết hay, nhưng các em lại đi xem tiểu thuyết ngôn tình, tiểu thuyết văn nghệ tình ái, xem những tiểu thuyết về kẻ thứ ba, tình yêu ba người vậy là rắc rối to. Cho nên chúng ta khuyến khích học sinh đọc nhiều, nội dung đọc thì giáo viên phải kiểm soát, nếu không tác dụng phiến diện sẽ rất lớn, đây không phải kì vọng ban đầu của chúng ta, đây là điều tham khảo rất quan trọng.

Hôm nay cũng đã liệt kê ra cho mọi người ba điểm, ba điểm nào, thứ nhất, chúng ta nhớ lại một chút nhé, thứ nhất, từ trường phải không, **thứ nhất là từ trường, xây dựng từ trường. Thứ hai, diễn đạt ngôn ngữ. Thứ ba, trình tự dạy học, nắm bắt trình tự dạy học.** Ba điều này đối với giáo viên chúng ta mà nói cũng rất quan trọng, cho nên mặt học đã đem những kinh nghiệm dạy học trước đây của mình, hôm nay tổng kết thành ba điểm này để chia sẻ với mọi người. Bài ngày mai rất quan trọng, khả năng nhìn người, mục tham khảo thực tiễn chúng tôi đã tổng kết 16 chiêu nhìn người, ngày mai có thể chúng ta chỉ giảng khả năng nhìn người, vì cái này phải giảng kĩ, hy vọng các thầy cô có thể tìm hiểu thêm để giúp ích cho việc xây dựng lớp học ngày càng tốt hơn. Hôm nay chia sẻ với mọi người đến đây, cảm ơn mọi người!

Tổ chức giáo dục Thành kính nhân Bắc Kinh <http://www.chengjing.com>

Cảm ơn các bạn đón xem